

tænkning, vil jeg alligevel henlede Opmærksomheden paa, at de Udviklinger, der findes i Kommissionsbetænkningens Motiver Pag. 32 fg., har en saa almenmenneskelig Interesse, at jeg vil anbefale, at man i en ledig Time læser dem, og under denne Forudsætning vil jeg altsaa her nøjes med at henvisе dertil.

Men ogsaa af en anden Grund er det her unødvendigt at komme ind paa nogen almindelig Diskussion af disse forskellige Opfattelser. Det, der nemlig for Lovgiveren er af Interesse, er jo i og for sig ikke den rigtige Doktrin; den rigtige Doktrin har naturligvis sin overordentlig store Interesse, men for Lovgiveren er det ikke i første Række den rigtige strafferetlige Doktrin, som er af Interesse, men Doktrinen praktiske Virkning, og det, der derfor her er af særlig Interesse, er, om det kan antages, at disse forskellige Opfattelser og Forslag i det praktiske Liv vil føre til synderlig forskellige Resultater. Og det er min Opfattelse, at dette *ikke* vil blive Tilfældet. Der har ikke i Kommissionen været nogen Uenighed, og der er i Virkeligheden heller ikke i Befolkningen nogen Uenighed om, at de virkelig sindssyge bør være straffrie; de bør være det, ikke blot fordi det er inhumant at straffe dem, men fordi det er unyttigt. I Virkeligheden vil de forskellige Opfattelser og Forslag kun kunne tænkes at faa praktiske Virkninger i saadanne Grænsetilfælde, hvor man efter den psykiatriske Opfattelse, der nu er den herskende paa Bjerget, stempler den paagældende som sindssyg, men hvor den almindelige praktiske samfundsmæssige Opfattelse fører til det Resultat, at man ikke kan tage Konsekvenserne af den psykiatriske Teori paa dette Omraade, men maa anvende Straf, hvilket kan tænkes begrundet dels i et Hensyn til den paagældende selv, idet det for visse Smaaforseelser kan være urimeligt at internere den paagældende, og i hvert Fald berettiget at anvende Straf som en Slags Forsøgsstraf, og dels kan det ogsaa tænkes, at Hensynet til Agtelsen for Loven — det, som Juristerne kalder de generalpræventive Hensyn — her kan komme til at spille en vis Rolle. Det er derfor efter min Opfattelse saaledes, at selv om dette Spørgsmaal ikke kan antages at ville faa synderlig praktisk Betydning, saa kan der anføres overvejende praktiske Betæneligheder imod at følge det af Torp-Goll i Straffelovkommissionen udviklede Synspunkt, som jo her i alt væsentligt er fulgt af den højtærede Justits-

minister. Overfor de praktiske samfundsmæssige Betæneligheder, der kan gøres gældende overfor det af Torp-Goll fulgte Standpunkt, hvorpaa Justitsministeren altsaa i det væsentlige bygger, henviser Justitsministeren imidlertid i Lovforslagets Motiver til, at den Omstændighed, at man følger hans Synspunkt, ikke behøver at betyde, at man udelukker Domstolene fra at kritisere Lægernes Vota. Den højtærede Minister siger i Bemærkningerne bl. a., at Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagældende er sindssyg, ligesom Skyldspørgsmaalets øvrige Dele hører ind under Domstolenes Afgørelse, og det bliver de lægevidenskabelige Autoriteters Sag, eventuelt ved personlig Forklaring i Retten, at overbevise Retten om deres Votums Rigtighed. Heroverfor forekommer det mig imidlertid, at man maa hævde — selv om dette vel til en vis Grad er rigtigt, og selv om jeg tænker, at den højtærede Minister vil komme ind paa det i sine Bemærkninger overfor de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Rytter —, at helt afgørende kan dette ikke være, det bliver i alt Fald en stærkt begrænset Adgang til Kritik, som Domstolene vil faa, naar den højtærede Ministers Forslag bliver fulgt. Domstolene kan naturligvis forlange en ny sagkyndig Erklæring, de kan forlange flere, og er der Uoverensstemmelse mellem dem, saa vil Domstolene eventuelt kunne træffe en Afgørelse. Men det forekommer mig, at Konsekvensen i hvert Fald maa blive, at hvis der er Enighed mellem den psykiatriske Sagkundskab, maa Domstolene, hvis den højtærede Ministers Forslag bliver gennemført, være bundet til at følge de Udtalelser, der her foreligger. Det siges da ogsaa i Bemærkningerne, at Retsordenen, Domstolene, uden Kritik maa acceptere Lægevidenskabens Standpunkt som en Helhed. Nu er der imidlertid noget, der tyder paa, at den højtærede Minister heller ikke selv har været helt uden Betænelighed ved det Forslag, han her har valgt, thi han er ikke gaaet den Vej uden videre at nøjes med en Erklæring om, at den paagældende var sindssyg, men han kræver en Erklæring enten af Retslægeraadet eller af en af Justitsministeriet dertil autoriseret Læge. Den Vej kan man efter min Mening i hvert Fald ikke gaa, det kan ikke være Justitsministeriet, der med bindende Virkning for Retten kan autorisere en Læge, Retten maa i alle Tilfælde afgøre, om Lægen har den fornødne Competence, eller om han ikke har den, Retten maa